

— Имамъ право, прѣстаналъ бѣхъ да бъда Охридчанинъ, но изново се върнахъ; изгаснали бѣха свитигѣ чувства, но изново се запалиха; азъ днесъ съмъ възроденъ, днешъ съмъ Охридчанинъ безъ да бъда въ Охридъ, отговори стареца.

— Любопитно е за какъвъ минувахте вий прѣзъ цѣлия си животъ въ Атина? попитахъ азъ.

— Минувахъ за тавѣвъ, за казвито минуваха всичкитѣ християни отъ Балканския Полуостровъ, които участъта до-носяше въ Атина; минувахъ за гъртъ и българското име не ми правеше добро впечатление, отговори стареца.

— А сега за какъвъ минувате въ Смирна?

— Сега, о, сега съ гордость нося името и изповѣдвамъ народността на прадѣдитѣ си, за което и слава Бога. Спахъ прѣзъ цѣлия свой вѣкъ, но сега, въ старинитѣ си, се събудихъ.

Разговора ни се продължи и ний задавахми много въпроси на стария Охридчанинъ. Тълкувахми дълго, разисквахме много събития и незабѣлжжено пѣкакси миѣ думата за прѣдстоящия юбилей на Фотинова. Ний казахми на възродения старецъ, че гърцкитѣ вѣстници, а най-напрѣдъ Смирненската газета, се провикватъ, че Фотиновъ е билъ отъ гърцка народность, че е билъ гърцки учител, че името му не е било Фотиновъ, а Фотиадись, слѣдователно, споредъ тѣхното мнѣние, българитѣ пѣма зацо да се гордѣятъ съ чужда собственость и съ чужда слава.

— Това не е истина, азъ знамъ Фотинова, разговарялъ съмъ се, прѣпиралъ съмъ се съ него и готовъ съмъ докумен-тално да опровергая всѣкаква неистина, извика стареца и лдосано пѣкакси станъ на крака.

— Знаете Фотинова! . . . Каква щастлива срѣща! . . . Я съднете, успокойте се и разкажете ни пѣщо за него. Юбилей на периодическия печатъ е сега злобата на деня между българитѣ, Фотиновъ е героя, той е праотеца на принуцитѣ братия вѣстникари — кажете ни пѣщо за него.

Всички насѣдахми вързъ надгробнитѣ плочи около Охридския гробъ и стареца започна така:

„Фотинова азъ познавахъ още отъ Атина, богато и азъ и той се учехми. Тогавата и азъ му казвахъ Фотиадись, по това му немѣнаше да си бѣде Фотиновъ, какъвто и остана прѣзъ цѣлия си животъ.

„Въ онова врѣме, азъ бѣхъ оноевъ отъ великата оная идея, отъ която се опояваше всѣкой на Балканския Полуостровъ, щомъ се докоснеше до гърцката книга. И азъ бѣхъ до толкова оноевъ, щото прѣдпочетохъ да забравя и роденъ край,